

HEILIGE BELLEN

OVER DE AANTREKKINGSKRACHT VAN BELGELUIDEN

Bellen en klokken intrigeren me al van kinds af aan. Het gebeier van kerkklokken op zondagochtend en op kerkelijke feestdagen. De belletjes tijdens katholieke kerkdiensten. De allemaal verschillend klinkende fietsbellen op het fietsenbellenrek in de rijwielzaak van mijn ouders. Het fascinerende geluid van klankschalen waar ik als student mee in aanraking kwam. De diverse belachtige muziekinstrumenten waar ik tijdens mijn conservatorium- en muziektherapieopleiding kennis mee maakte en later in mijn werk graag inzette en nog steeds graag gebruik.

Wat is dat toch, die aantrekkingskracht die bellen hebben? Waarom worden bellen, klokken en belachtige instrumenten al eeuwenlang gebruikt? Bellen trekken aandacht. Ze roepen je erbij en maken je alert. Denk maar aan de *dingdong* in warenhuizen, waarna er een boodschap omgeroepen wordt. Eerst zorgen dat er aandacht is, en

dan pas de boodschap geven. Aandacht trekken, roepen. Die werking zou ook het geluid van de kerkklokken hebben, dat over het landschap gaat om mensen te laten weten dat er een dienst is en dat ze dienen te komen. Maar gaat het geluid en het gebruik van bellen niet verder dan dit? Raakt het ons niet op een dieper, meer universeler niveau?

De klokken riepen en roepen mensen naar de kerk, naar een heilige plek. Als ik thuis een mooie goed klinkende bel gebruik, word ik stil en luister. In feite brengt de bel mij ook dan naar een heilige plek: mijn eigen innerlijke heilige plek. Daar zijn geen gedachten of emoties meer. Enkel zijn. Enkel heelheid. Heelheid is heiligheid. Diverse verlichte geesten en heilige mensen horen diep in meditatie het geluid van bellen, belletjes of gongs. Het is een diep in ons gelegen universeel geluid. Zijn onze klok- en belinstrumenten niet enkel een benadering van het diepe geluid wat in stilte hoorbaar is en in ons allen verscholen ligt? Hier van uitgaande, betekent het dat het geluid van bellen ons ook weer naar die diepe stille innerlijke plek kan leiden. De belgeluiden zijn een uiting *van*, en tegelijkertijd een weg *naar* onze eigen en universele Bron; ons eigen Heilige der Heilige (Sacrum Sacramentum).

Het wordt, was en blijft tijd dat de bellen blijven klinken. Dat we stil en aandachtig zijn om werkelijk te kunnen luisteren van welk een Heiligheid zij spelen en zingen.

Deest, 10 september 2014

Jacqueline van Koolwijk

- docerend / uitvoerend musicus en muziektherapeute -